

Кінець століття

Ігор Павлюк

Кінець століття — завжди пізня осінь.
Дозрілий терен лащиться до рук
І прабабусь розплетене волосся
Зміїться по замерзлому Дніпру.

В кінці століття цвіт здається плодом
І крізь луску росте сльозинним цвіт.
Юрба стає собою і природою.
І чорні шрами гнуть солодкий лід.

Як вихід з пастки, келих кришталевий.
І ангел-охоронець, як пияк...
З людськими серцевинами дерева
Живуть і опадають в цих краях.

І знов чогось нервуються газети
І мерзне свічка в голих стінах правд.
Кінець століття й на нових планетах.
А наша осінь юна, мов кора.

Старіє тіло, як дешева слава,
Так тихо — ніби сніг іде чи час...
Й безмежна вись, настояна на травах,
Чекає нас.